

[K. B. Andersen.]

duktion, større arbejdsløshed, lysten til at begynde nye virksomheder ville blive svækket, og derfor lod man regeringspartierne gennemføre forslagene alene. Vi takker i dag for æren — det er ikke altid, det er så nemt at placere den som i dette tilfælde. De regler, der ville fratage virksomhederne lysten til at producere, var dem, hvorom Industrirådets formand, direktør Thygesen, for nylig sagde, at de havde givet industrien mod på at tage risikoen ved de store investeringer, en investeringsvirksomhed, der har gjort industrien mere konkurrencedygtig.

Og for at der nu slet ikke skal være nogen tvivl om, hvem der har ført den økonomiske politik, hvis resultater viser sig i disse års beskæftigelse, skal jeg også tillade mig at minde om — selv om jeg har på fornemmelsen, at det måske er lidt taktløst — at to år efter kom VK-planen til verden. Dens hovedpunkt var en pengeudpumpning gennem en fjernelse af statens overskud — en politik, der ville have betydet en vending i den gode udvikling, der da var i gang, om ikke regeringspartierne havde afvist denne plan.

Vi har ikke krise, og det er den politik, hvormed regeringspartierne modtog den internationale konjunktur, der er skyld i, at vi ikke har det.

Men hvorfor så forliget? Fordi, som alle ved, forbrug og investeringer løb fra produktionen. Det er forståeligt, at det stærke pres, som udviklingen førte med sig, kunne føre til, at vi kom til at leve over evne. Men det er lige så sikkert, at den tilstand selvfølgelig ikke kan fortsætte uden netop at bidrage til at standse den gode udvikling, den selv er et resultat af. Valget stod for regeringen ikke mellem at søge at afpasse stigningen i forbrug og investeringer efter produktionen eller intet at foretage sig. Valget stod mellem indgreb ad politisk vej, indgreb, hvis virkninger kunne fordeles på rimelig måde, eller en løsning over de berømte frie kræfters spil med det resultat, at vi ville opleve at se valutakassen tømmes, renten gå yderligere i vejret, aktiviteten standse og arbejdsløsheden vende tilbage. Det var jo situationen. Men det har da ikke noget med krise at gøre, at man i tide erkender, at sådan er det, og gør sig klart, at nu må vi vise, at vi forstår at leve med

den fulde beskæftigelse. Derfor de økonomiske forhandlinger og derfor forliget.

Der har været skrevet og talt meget om, om regeringspartierne ville holde forliget. Selvfølgelig vil vi holde forliget. Man kan diskutere, om man skal indgå et forlig — men ikke, om det forlig, man har indgået, skal holdes. Lad det være sagt ganske klart.

Der har også været sagt og skrevet meget om, hvem der vandt ved dette forlig, hvem der dikterede hvem hvis politik o. s. v. Mon det egentlig interesserer den danske befolkning så vældigt? Det er da uden videre klart for alle, der vil tænke sig lidt om, at hvis en af parterne i forhandlingerne ville have haft alt, sit eget igennem — ja, så var der ganske enkelt intet forlig blevet. Alle fire forligspartier står som vindere, fordi de sammen gennemførte økonomiske foranstaltninger med det formål at sikre en fortsættelse af de gode tider, en fortsættelse, som truedes af manglende balance i det økonomiske liv. Jeg forstår godt, om enkelte partier, vel især det konservative parti, der har opdaget, at der var adskillige torne på de roser, de fik for placeringen af omsen, kan have brug for — som det hedder i medicinsproget — „til indvortes brug“ at forklare, at de har sejret på alle punkter; men lige så klart er det da, at det selvfølgelig ikke kan være rigtigt. Jeg har i øvrigt ikke set den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, føre en tale af den art, men han var jo også med i sliddet i selve de besværlige forhandlingsdøgn, så han ved bedre. Sandheden er da, at alle har fået noget, og at alle har måttet ofre noget. Kan der laves forlig på anden måde? Jeg tror det ikke.

Det afgørende for regeringen var, at vi fik sikret det overskud på statens regnskab, som var nødvendigt i situationen — og det er jo ikke ligefrem VK-politik, nærmest tværtom — og at regeringen fik den brede tilslutning til den principielle omlægning af skatterne, som omsen var udtryk for. Jeg vil i øvrigt gerne i denne forbindelse erklære mig enig med venstres formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, i nogle bemærkninger, fremsat på venstres landsmøde, hvori det ærede medlem gav udtryk for nogen skuffelse over den altoverskyggende placering, som spørgsmålet om omsens